

like steklenice, napolnjene z brinovim žganjem, ni imel navade hoditi na delo, in pa, da je najrajši drvaril. Moj Bog — drvaril!? No, no; poslušajte! Govorilo se je, morebiti le lagalo, da je bilo drvarenje njegovo najbolj priljubljeno delo, ker se je mogel pri tem ob popoldanji vročini v kaki senci, ne da bi ga bil kdo opazoval ali motil pri tem, mirno in brezskrbno prepustiti sladkemu

spancu. No, kakor rečeno, to se je morebiti le lagalo o njem.

V mladosti je bil baje spreten gadolovec. Zato je imel neki še pri svojih petinpetdesetih do lazečine neko posebno veselje. Zagovarjati je znal ljudem, gade je lovil, jih sušil v dimniku, zdravil ljudi ž njimi in jih menda celo pekel in jedel. No pa tudi to poslednje se je le lagalo o njem.

Voznik iz rimske okolice. (K spisu: „V albanskih gorah.“)

Posavčev Gašpar je torej drvaril v Pečnu. Prav sam je bil. Ko je tisto popoldne použil borno kosilce in primočil s par požirki, menil je, da bi bil prav tedaj prikladen čas, ko naj se človek po potrebi odpočije in oddahne. V senci pod košato smreko ležé je zrl že v naslednjem trenutku z vzvišenega ležišča z zadovoljnim in malomarnim pogledom prosto tje po dolini pod seboj.

Tako je zagledal Posavčev Gašpar gada na skali.

„Bes te!“

Sklonil se je po koncu ter bulil doli pod smreko. Potem se je sklonil tiho in potuhnjeno malo više, nato pa še malo više.

„Gad, lep gad!“

In po nagonu je vpri takoj nato svoj pogled v tisto veliko, malo več nego do polovice prazno steklenico, ki je ležala v mahu pred njim. V to pa je bulil še bolj, kakor bi hotel s požrešnim pogledom na mah izsesati iz nje sladko vsebino.